

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 20 вересня 2012 року № 38 (461)

МИРНИМ ШЛЯХОМ ПОВАЛИМО ВЛАДУ!

Тепер щоразу, закликаючи усунути чинну владу від державного керма, треба неодмінно додавати – "мирним шляхом". А якщо такого уточнення не буде, нас з вами можуть звинуватити в терористичних намірах, а саме: підготовці до повалення влади насильницькими методами.

Таке, звісно, ввижається лише в хворобливій уяві нинішніх керманичів. Однак витвір своєї фантазії вони втілили в офіційний документ – розпорядження уряду "Про інформаційно-роз'яснювальні заходи у сфері боротьби з тероризмом". З документа випливає, що уряд вбачає загрозу тероризму переважно в словах і діях своїх політичних опонентів. Тож доручає боротися з "проявами" не лише силовим структурам, а й цивільним. Так, Національній раді з питань телебачення й радіомовлення доручено "своєчасне виявлення та припинення розповсюдження матеріалів із закликами до насильницької зміни, повалення конституційного ладу, захоплення державної влади".

"Антитерористичне" розпорядження уряду аж ніяк не спрямоване на забезпечення стабільності в країні – це зрозуміло. Адже саме в передвиборний період влада, як ніколи, зацікавлена в дестабілізації держави – це мобілізує й згуртовує "регіоналів". Тоді можна і санкції до непокірних застосувати, й безкарно фальсифікувати результати голосування, і просто залякати народ.

А ще дивовижне урядове ноу-хау повністю вкладається в стратегію "руского міра", за якою він має поглинути Україну – борони Боже, не насильницьким, – а "мирним шляхом". Путін, узрівши новітню владу України "в дії", збагнув, що нині саме той час, коли "модерний" гебістський метод – приниження і підкуп – можна "мирно" втілити спочатку в "зачистки" південних і східних областей "під Росію": благо, всі силові структури в Україні очолюють "свої" люди, далі – в трансформацію України в підконтрольні Москві "азійські" структури, тими ж таки "мирними" методами знищити українську мову й викорінити українство – незгодних назвуть фашистами, терористами і т.ін. та "мирно" запакують у буцегарні. А якщо патріотичні сили виступатимуть на захист незалежної Української держави всіма доступними методами, то чинна влада застосує до них "норму" – про недопустимість насильницьких дій, мовляв, мирним шляхом прямуємо, товариші, в московське рабство. Втім, такі ремінісценції видаються дивними і неприродними. Поки що.

 ПОЗИЦІЯ

МЕР ХЕРСОНА – ПРОТИ ПРАВДИ ІСТОРІЇ

Такого ще не було навіть за нинішньої влади. Мер Херсона заборонив у своєму місті виставку "Народна війна 1917–1932 рр.", присвячену боротьбі українського народу за незалежну державу, проти більшовицького поневолення України.

Мерські рефлексії пояснено примітивно і тупо навіть як для "регіонала", мовляв, не хотів чоловік псувати собі настрій. І справді, які вже там веселощі. В експозиції ж не про гульбища фаворита цариці Катерини йдеться. Вона правдиво висвітлює величну і трагічну історію українського народу, від якої мерові, схоже, крутить у носі. Як говорить голова Київської міської організації Товариства "Меморіал" імені Василя Стуса, автор експозиції Роман Круцик, за такою мерською логікою "тепер потрібно заборонити всю нашу історію, тому що вона не те що сумна, а часто навіть трагічна".

До херсонської влади представники "Меморіалу" не раз звертались з пропозицією провести виставку. Але та завжди шукала причини, аби відмовити – не так меморіалівцям, як жителям Херсона – ознайомитися з унікальною за змістом виставкою.

"Документи, які в ній експонуються, – вважає лідер Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь, – переконливо свідчать, яким потужним був український рух опору російсько-більшовицькій окупації. Він тривав до тридцятих років, аж поки Сталін не винищив Голодомором – геноцидом 1932–1933 рр. українське селянство, згодом – українську інтелігенцію. На попелищах і руїнах з'явилися люди, в яких годі було віднайти риси тих духовно багатих, із почуттям власної гідності українців, яких нещадно винищувала російська солдатня. Десь тоді вигулькнули перевертні, манкурти, що зрікалися свого походження, історії предків, рідної мови, як "підлії раби", служили окупантові-душогубу. Мабуть, з їхнього племені пішли ті, хто сьогодні, перебуваючи на підтанцьовках в антиукраїнських сил, перешкоджає народу пізнати свою правдиву історію".

Нагадаємо, що експозиція "Народна війна 1917–1932 рр." зареєстрована Міністерством освіти і науки як наукова праця, вона отримала схвальну оцінку Національної академії наук України та Українського інституту національної пам'яті. Вона побувала в тридцяти містах України, де незмінно викликала великий інтерес громадян.

О.ДМИТРЕНКО

 ІНТЕРВ'Ю З ПОЛІТИКОМ

Григорій ОМЕЛЬЧЕНКО:
"ГАНЬБА ДЛЯ НАЦІЇ – ЖИТИ ЗА ЧУЖИМИ ПРИПИСАМИ"

Той, хто цікавиться політичним життям країни чи відстежує парламентську хроніку, добре пам'ятає діяльність пана Григорія Омельченка протягом п'яти скликань Верховної Ради, присвячену боротьбі з оргзлочинністю та корупцією у найвищих ешелонах влади. Його законодавчі ініціативи, заяви та депутатські звернення до керівників держави і силових відомств часто збурювали суспільство, детонували протестами проти чиновницької сваволі, закликали до громадської активності. Байдужість чи, швидше, роздратування цими сигналами виявляли хіба що високі адресати, що й зрозуміло: саме вони "кришували" (і далі це роблять) злочини, на які їм вказував Григорій Омелянович. Чому так відбувається у країні, яка задекларувала свій статус правової держави, чи насправді ведеться запекла боротьба з корупцією, як про це заявляють владні чиновники, що саме розчаровує у методах діяльності нинішньої так званої об'єднаної опозиції, – про все це розмовляємо з Героєм України, 10-м номером у списку "Нашої України" Григорієм Омельченком.

Закінчення на 4–5-й стор.

АПАРАТ РЕПРЕСІЙ

ТЕПЕР ЗА ҐРАТИ САДЖАТИМУТЬ ЖУРНАЛІСТІВ?

18 вересня Верховна Рада проголосувала в першому читанні за зміни до Кримінального та Кримінально-процесуального кодексів щодо посилення відповідальності за посягання на честь і гідність людини. За проект регіонала Віталія Журавського проголосувало 244 депутати.

Згідно зі змінами до законодавства журналістів, а також інших громадян, що поширять інформацію, яку хтось розцінить як посягання на його честь і гідність, чекають суворі покарання.

Наклеп, тобто поширення завідомо неправдивих відомостей, що ганьблять честь і гідність іншої особи або підривають його репутацію, – карається штрафом в розмірі від 500 до 1000 неоподаткованих мінімумів доходів громадян, або виправними роботами на термін до одного року.

Наклеп, що міститься в публічному виступі, публічно демонструється в творах або засобах масової інформації, – карається штрафом у розмірі від 1000 до 1500 неоподаткованих мінімумів доходів громадян або виправними роботами на термін від одного року до двох років, або арештом на термін від трьох до шести місяців, з позбавленням права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю терміном від одного до трьох років.

Наклеп, поєднаний з обвинуваченням особи у вчиненні тяжкого або особливо тяжкого злочину, – карається штрафом у розмірі від 1500 до 2500 неоподаткованих мінімумів доходів громадян або арештом на термін від шести до восьми місяців, або позбавленням волі терміном до трьох років з позбавленням права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю на термін від одного до трьох років;

Наклеп, здійснений з використанням свого службового становища,– карається штрафом від 2500 до 5000 неоподаткованих мінімумів доходів громадян;

Ті ж самі дії передбачені у другій, третій, четвертій частинах, що спричинили стійкий розлад здоров'я особи, – караються обмеженням або позбавлення волі від 3 до 5 років;

Образа, тобто приниження честі та гідності іншої особи, виражене в непристойній формі, – карається штрафом у розмірі до 500 неоподаткованих мінімумів доходів громадян або виправними роботами на термін до шести місяців;

Образа, що міститься в публічному виступі, публічно демонструється у творах або засобах масової інформації, – карається штрафом в розмірі від 500 до 1000 неоподаткованих мінімумів доходів громадян або виправними роботами на термін до одного року.

Цілком очевидно, що схвалений законопроект Журавського спрямований проти журналістів, репресії проти яких, у разі ухвалення закону в цілому, тепер уже будуть застосовуватися на правовій підставі. Дехто вважає, що коли такі норми буде узаконено, то за ґратами опиниться третина журналістів. За нинішньої влади – чом би й ні? Адже такі методи захисту "честі" – акурат у дусі "цінностей", які сповідує "правлячий клас". Щоб закрити, приміром, ТВі, не доведеться вдаватися до послуг податківців чи власників кабельних мереж. Варто лише образитися за "поругану честь" Литвину чи Колісниченку, або комусь із "героїв" журналістських розслідувань такої резонансної програми як "Знак оклику", і суд винесе "справедливе" рішення – у дусі судді Кірєєва.

Та, схоже, нардепи, що голосували за зміни, керувалися вищими цілями, а саме: як створити Україні надійний заслін... від Європи. Отож, як переплюнуть у боротьбі із свободою слова самого Лукашенка, на євроінтеграції України справді можна буде поставити хрест. Заради чого й старалися!

Ольга ДМИТРЕНКО

ПОЗИЦІЯ

"ХОЧУ ЖИТИ В НАШІЙ УКРАЇНІ,
або Чому підтримую Віктора Ющенка"

Людмила КОХАНЕЦЬ

Василь Столяр за фахом інженер. Людина, як сам каже, мирна, від політики далека, депутатом не був – навіть сільської ради, на обласну, а тим паче Верховну навіть у снах не замахувався. Професія у чоловіка справді начебто не політична, але, здається мені, пан Василь трохи лукавить, коли відмежовує себе від зацікавлення політичним життям. Принаймні як виборець він уособлює зразок відповідальності, свідомості і сумління, за які не соромно ні самому собі, ні перед дітьми та онуками.

Щоправда, за свої переконання пан Василь часто потрапляє під критичний обстріл сусідів та колег, серед яких багато прихильників Юлії Тимошенко. "Як ти можеш після всього підтримувати Віктора Ющенка, – аж гніваються вони, – вже всі розчарувалися в ньому, а ти?.." "А я, – спокійно відповідає Василь Антонович, – і раніше не розчаровувався, і нині не збираюся. З тієї простої причини, що Ющенко був і поки що залишається безальтернативним лідером нації. Дуже прикро, що її більша частина так і не збагнула цієї очевидної речі. Це, по-перше. По-друге, розчарувалися далеко не всі. Кожен, хто вміє аналізувати, а не ковтати розжоване іншими, мислить так само, як я. І, по-третє, що означає "після всього"?

Оце третє найбільше обурює пана Василя. Він намагається терпляче, хоча, якщо чесно, не завжди це вдається, інколи доводиться і "напружувати голосові зв'язки", нагадувати забудькам події недавнього минулого. Віктор Ющенко першим з високопосадовців порушив тему вітчизняної історії і патріотизму. "Кому ті пам'ятники жертвам голодомору нині потрібні? Скільки можна про це говорити?", – буває, не згоджуються співрозмовники. "А ти для чого поставив хреста на дідовій могилі? – запитує пан Василь. – Скільки можна про нього пам'ятати?". Як правило, цей підтекст спрацьовує стовідсотково…

Отже, Віктор Ющенко не втомлювався відкривати історичну правду своєму народові і нині всіляко намагається вселяти у свідомість кожного українця гордість за свою Вітчизну, за свій народ. Бо горду націю на коліна не поставиш, і, може, саме за це проти нього розв'язали таку нещадну війну і чужоземні, і доморощені українофоби. Ющенко, на відміну від Януковича, не зламався під імперським тиском Москви і, на відміну від Тимошенко, не загравав з Путіним заради підтримки на президентських виборах. Згадайте, Віктор Андрійович завжди тримався гідно і вільно, а не підхихикував, як баришня на панелі, хамським реплікам кремлівського карлика. Невже про це можна забути? Адже тоді від сорому за поведінку Юлії Тимошенко в нормальних людей щоки палали…

"Юліна" чи "вітіна" тисяча, якою спокушають наївняків, не врятують від бездуховності і безпам'ятства. Ця подачка може впливати на політичний вибір під час виборів, але спустошує людей морально й духовно. "Ви принижуєте себе і закопуєте майбутнє своїх дітей, – каже Василь Антонович, – коли тисячею гривень оцінюєте свою людську і національну гідність. І це не низький рейтинг Ющенка, як ви гадаєте, а "двійка" вам".

Наводить пан Василь і матеріальні аргументи. Нагадує, як стрімко змінювалася на краще соціально-економічна ситуація в країні, коли Ющенко став прем'єром. Щоправда, і тоді всі лаври намагалася приписати собі його заступниця, але саме голова уряду визначав стратегічні і тактичні завдання. За що, власне, і поплатився посадою.

Своєю чесною і державницькою позицією заважав Віктор Ющенко дуже багатьом відвертим ворогам і так званим доброзичливцям і на посаді Президента. Йому не дали працювати ті, хто вніс горезвісну поправку до Конституції і звів функції глави держави до ролі "весільного генерала". А Юлія Володимирівна тоді не цуралася допомоги Віктора Медведчука. То хто кого зрадив? Якщо вже обрали Президента, то треба було дати можливість йому працювати, а не з першого дня тягнути ковдру на себе. У якій ще державі голова уряду не виконує Програму Президента, а перечить йому на кожному кроці. Звичайно, якби Ющенко був диктатором на кшталт Януковича, він швидко поставив би всіх на місце. Але навіть всупереч власним інтересам Віктор Андрійович не зрадив задекларованих ним на виборах європейських демократичних цінностей. Так з "легкої" руки Тимошенко Президента позбавили впливу на економіку, на призначення членів уряду, по суті, на всі важливі питання життєдіяльності держави. То хто винен в економічних провалах, в укладенні "газового ярма", в обіцянці Путіну "порозумітися в питаннях Чорноморського флоту". Це нині добре кричати про "зрадників національних інтересів на чолі з Януковичем", а хто тоді стояв за півкроку від такої самої зради?

У Василя Антоновича є й інші аргументи. Але свої лекції він незмінно завершує так:

– Зрозуміло, що я не сприймаю регіоналів. Але так само ніколи не підтримаю Тимошенко. Тому що пам'ятаю ціну газових угод. Тому що не забуваю її руйнівної ролі на посаді голови уряду і намагань перекроїти Конституцію на догоду "українському канцлеру". Тому що вбачаю за її патріотичними нібито гаслами цинічне загравання з виборцями. До речі, на Сході країни її політичні погляди не збігалися з тими, що виголошувалися на Заході. Далеке від патріотизму і її оточення, принаймні більша частина його. Недаремно стільки "тушок" виявилося у її "чесних і перевірених лавах однодумців". Тому що і досі відлунює у моїх вухах її підленький смішок – ганебна для українського чиновника реакція на образу українського Президента з вуст Путіна. Зрештою, тому, що саме Тимошенко планувала руйнівний для України симбіоз з Януковичем і бідкалася, що "всьо пропало". І після цього всього, запитую, ви дорікаєте мені за підтримку Ющенка, а не Тимошенко? Я не бажаю їй зла як людині, але ліпше б тоді вона відпочивала, а не працювала… І Україні було б краще, і їй спокійніше…

Можливо, Василь Столяр і далекий від політики. Але як інженер він розуміє, що механізм повинен працювати безперебійно і надійно, а керувати цим процесом має фахівець, а не демагог. Популізм – річ для вух приємна, але насправді він перша причина поламок у системі. Тому Василь Антонович вибиратиме фахівців. Він хоче, щоб його діти, онуки і майбутні правнуки жили в нашій Україні, державі, де вони будуть господарями, а не найманцями у нахабних і цинічних зайд.

ЦЕ – НАША ІСТОРІЯ

СПАЛЕНЕ СЕЛО

Мальовниче село Іваньки, що на Сокальщині, можна тепер знайти хіба що на карті України довоєнних часів. У серпні 1944 року Іваньки, яке налічувало тоді 30 хат і розкинулось посеред зеленого лісу, стало жертвою військ НКВД. Село було спалене дотла за те, що його мешканці давали прихисток і харчі загонам українських повстанців, які діяли на цих теренах.

На честь 70-річчя УПА, 16 вересня в місцевості Іваньки, на місці колишніх боїв УПА з більшовицькими та фашистськими загарбниками відбулося свято повстанської слави. Вшанувати пам'ять героїв своєю участю приїхали представники КУНу з села Суховоля Городоцького району. На святі також був присутній заступник голови КУНу Роман Дідусь, який у своїй промові перед святочною громадою закликав за всяку ціну обстоювати інтереси української нації. Відправлено також Службу Божу в новозбудованій каплиці та панахиду біля братської могили повстанців. Виступали художні колективи з навколишніх сіл та хор ветеранів УПА "ПОВСТАНЕЦЬ" з міста Сокаля. Особливо приємно вразила висока національна свідомість місцевих селян, які підводами з'їжджалися на свято. Вітер розвивав червоно-чорні знамена і розносив над лісом величні гасла: Слава Україні! Героям слава!

Любомир МІКЛУШ,
голова осередку КУНу села Суховоля

Фото Руслана Ковалика

МОМЕНТ ІСТИНИ

З ВІРОЮ В УКРАЇНУ...

Марія ОЛІЙНИК, кандидат у народні депутати від політичної партії "Наша Україна"

Закінчивши в грудні 1965 року Чернівецький державний університет, була направлена на роботу в щойно відкритий Донецький науковий центр Академії наук УРСР, а саме в Інститут прикладної математики і механіки. Приїхала разом з сином, якому тоді виповнилось 1 рік і 8 місяців. Нічого не підозрюючи, я пішла в міське управління освіти шукати для сина дитячий садок з українською мовою виховання. Виявилось, що якраз цього року в Донецьку було ліквідовано останній український садок та загальноосвітню школу "за бажанням донечан", а мене взято на облік в КГБ за моє обурення цим фактом. Працівники навіть слухати боялись, коли почала їм цитувати першу мовну заповідь Івана Огієнка: "Мова – то серце народу: гине мова – гине народ". І всі втекли в коридор.

Довготривала політика насильного російщення під тиском органів окупаційної влади, в результаті голодоморів, тюрм і репресій, репатріації. ледве не призвела до повної мовної та етнічної асиміляції на власній українській землі. Адже за переписами на Донеччині, починаючи з 1897 року, кількість українців невпинно зменшувалась з 69% до 50,75% в 1989 році. Водночас кількість росіян виросла з 17% до 43,65%, а відсоток школярів унаслідок примусового зросійщення, які мали змогу навчатись українською, зменшився з 79% в 1932 році до 2,3% в 1989 році. Тоді ж почалось нелегке українське національне відродження з прийняттям Закону УРСР "Про мови в УРСР".

На той час із 1217 шкіл Донеччини з українською мовою навчання залишилось тільки 105 (8,7 %). Це були сільські малокомплектні школи, в яких навчалось всього 2,3 % учнів. Окрім того, частина школярів Донеччини були звільнені від вивчення української мови за "бажанням батьків".

Із великими труднощами 1 вересня 1990 року в Донецьку було відкрито 2 україномовні загальноосвітні заклади: школу № 65 (від 7 січня 1990 року до червня 1990 року вона працювала як НЕДІЛЬНА в Донецькому національному університеті), підпорядковану Міністерству освіти, та ліцей при Донецькому державному університеті.

Із проголошенням Незалежності України в 1991 році, Україна звільнилась не тільки від 74-річної політики комуністичного режиму, а й від більш ніж 300-літнього російського панування над українським народом. І вже перший перепис населення у незалежній Україні засвідчив збільшення у 2001 р. українців (до 56,9%) на Донеччині і зменшення кількості росіян (до 38,2%).

А далі парадокси. Власне самостійна держава повинна стати єдиним гарантом всебічного розвитку нації, її україномовних шкіл, україномовної преси, україномовної церкви, україномовного уряду, суду, інтелігенції, театру, кіно, радіо тощо. Українська влада повинна розпочати роботу над припиненням духовної окупації Донеччини. Для цього мала б виконуватись Державна програма розвитку української та інших мов до 2000 року, яка була розроблена для виконання Закону УРСР "Про мови в УРСР". На виконання Всеукраїнської програми Донецький облвиконком 10 квітня 1991 року прийняв обласну Програму № 135 для впровадження української мови в усі сфери життя на Донеччині. Наприклад, згідно зі ст. 18 цієї Програми необхідно було привести низку навчально-виховних закладів області у відповідність до національного складу населення (нагадаю: на той час 51% українців, 43% росіян). Законодавче забезпечення цього процесу підсилилось ст. 10 Конституції України від 1996 року та Рішенням Конституційного Суду України щодо тлумачення ст. 10 Конституції від 1999 року та іншими законами України.

Однак Програма була повністю провалена: тільки 14,0% учнів області навчались українською мовою, замість передбачених 51%. Зокрема в м. Донецьку цей процент становив лише 7,6%, замість 40%!

За станом на 1 вересня 2012 року в Донецьку функціонувало 158 шкіл, 18 з яких україномовні, 70 – з двома мовами навчання, а саме українською та російською. Інші 70 шкіл Донецька й досі працюють з державною мовою Російської Федерації, в яких українська державна мова вивчається як мова національної меншини. Отже, саме українська державна влада продовжує нещадне політичне російщення та денаціоналізацію. **Українською мовою навчаються лише 28,3% школярів** (у 18 україномовних школах та в деяких класах 70 двомовних шкіл). **А 71,7% школярів м. Донецька навчаються російською мовою.** За бажанням батьків 26,5% першокласників в м.Донецьку навчатимуться українською мовою.

У Донецькій області усіх ЗОШ – 1058. Мова навчання на Донеччині за останні 5 років змінювалася так:

– 2008/2009: українська мова – 40,3%; російська мова – 59,7%;

– 2009/2010 українська мова – 43,3%; російська мова – 56,7%;

– 2010/2011 на українська мова – 46,7%; російська мова – 53,3%;

– 2011/2012 українська мова – 48,4%; російська – 51,6%;

– 2012/2013 українська мова – 50%; російською – 50%.

Але й ці цифри, а саме, збільшення навчання дітей з 0 до 28,3% в Донецьку та з 2,3% до 50% в області за 22 роки страшенно налякали антиукраїнську, колоніальну владу. І тоді правляча Партія регіонів на Донеччині розробила програму "оптимізації" тільки-но відроджених україномовних шкіл: ліквідували відроджені україномовні школи № 3, № 27, № 100 в Макіївці, на фінансування яких не вистачало всього 1,8 млн. гривень на рік та № 111 в м. Донецьку. Сьогодні судові справи захисту з ліквідації шкіл владою перебувають у Вищому адміністративному суді України! А в цей час на школу № 34 в Єнакієвому, в якому навчався Президент України, з державного бюджету виділили 29 мільйонів грн!

Замість створення належних умов для відродження і розвитку на Донеччині української мови як державної, здійснення цього усі 22 роки саботується, активно триває російщення: майже всі рай-, міськради неодноразово приймають на своїх сесіях антиконституційні рішення про державність на своїх територіях російської мови. З бюджету виділяються мільйони на розвиток російської мови, підтримуються газети, які друкуються російською, тощо.

А останнє позачергово прийняте в серпні 2012 рішення Донецької обласної ради "О реализации Закона Украины "Об основах государственной языковой политики", яким російська мова на території області проголошена регіональною, і передбачені заходи її розвитку і захист стали взірцем колективного розумового розладу наших обранців. Адже згідно з п. 4 ст .92 Конституції України "Виключно законами України визначається порядок застосування мов", а не сесіями облрад. Це антиконституційне, незаконне рішення вже оскаржене в суді та буде обов'язково скасоване, як і всі попередні мовні рішення.

Ми живемо в ситуації абсурду. Якщо раніше українську мову забороняла окупаційна влада російської, царської та більшовицької імперій то сьогодні це робить уряд України, Верховна Рада України, Президент України, обласні ради тощо. Тобто маємо окупацію України неукраїнською державною владою.

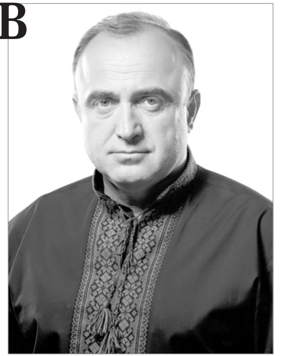
Замість того, щоб відновити знищені права українців, які хоч і не володіють українською, але хочуть, щоб їх діти без боротьби та судів у своїй державі мали змогу вільно навчатись українською. І перестати масово дискримінувати українців Донеччини. Для цього треба використати не дані перепису населення, в яких закріплено "здобутки" царсько-більшовицької русифікації на Донеччині, у результаті яких Донеччина в мовному плані стала "всесоюзним крематорієм", а 1897 року. А також не завадило б знати, що Донбас заселили запорізькі козаки після ліквідації Катериною ІІ Запорізької Січі. І він весь український, за винятком кількох сотень негідників при владі, які на дух не переносять Україну. Тому напередодні виборів важливо, щоб саме Україна перемогла в індустріальному серці – Донбасі. Адже саме на його мешканців розраховують прийти у Верховну Раду України ті, що палають ненавистю до України, до її мови та культури. У цей відповідальний час, підтримайте, донечани, ту політичну державницьку силу, яка послідовно обстоює утвердження повноцінної, європейської, заможної та соціально справедливої національної держави українського народу.

м. Донецьк

ПОЗИЦІЯ

ДО ЗЕМЛЯКІВ

Андрій ЛОПУШАНСЬКИЙ

Влада розпочала масштабну кампанію із дискредитації мене як кандидата в народні депутати. Її представники на місцях не нехтують ніякими засобами – від відвертої брехні в засобах масової інформації до фізичних. Після публікацій ряду наклепницьких статей у газеті "Прикарпатська ватра", які, слава Богу, в моїх земляків особливого успіху не мали, вирішили вдатися до міліції. Зокрема, 9 вересня у Нижанковичах бійці спецпідрозділу, застосовуючи силу, мене не випустили на сцену до співачки Руслани та людей. Цікаво, що за годину до цього на цій самій сцені дружно стояли голова Львівської обласної адміністрації Михайло Костюк, голова Старосамбірської районної адміністрації (Партія регіонів) Володимир Цегенько, голова Старосамбірської районної ради Володимир Горбовий та кандидат-самовисуванець Михайло Гичка. Їм ніхто не заважав спілкуватися з людьми. Цей інцидент показували у понеділок усі телеканали, які були на місці подій, і про це писали журналісти-очевидці у місцевій пресі. Однак влада "сміливо" поширює чутки, що причиною такого ставлення до мене насправді є те, що я нібито іду "до Верховної Ради від Партії регіонів!". Незважаючи на те, що мені особливо приємне таке прозріння окремих представників владної партії, вимушений офіційно заявити:

– Я, Лопушанський Андрій Ярославович, не є і ніколи не був членом Партії регіонів, і ніколи ним не стану! Мало того, після приходу до влади Віктора Януковича я жодного дня не працював з ним і його командою, через що в останні роки зазнавав політичних утисків;

– 12 років поспіль я є членом Конгресу Українських Націоналістів і ніколи не переходив з партії у партію;

– у 2007 році я одним із перших підписав заяву про складання депутатських повноважень, щоб перешкодити "регіоналам" сформувати більшість у Верховній Раді, не погодившись на пропозиції "владних гінців" перейти на бік партії влади;

– вся моя теперішня і майбутня діяльність буде спрямована на благо рідного народу, на розбудову незалежної держави, на те, щоб Україна посіла гідне місце в світі серед європейських держав, а всі, хто проживає на її території, мали за честь називатися українцями.

ВАКХАНАЛІЯ ВЛАДИ

А ЛЮДИ КРИЧАЛИ: ГАНЬБА!

Недавно була на святкуванні Днів добросусідства у Нижанковичах. Захід обіцяв бути цікавим, бо на концерті мала виступати Руслана. Тому людей зібралося дуже багато. Зрозуміло, були й представники влади – не тільки обласної, а й місцевої, приїхав і кандидат у народні депутати Михайло Гичка, який, як усі зрозуміли, з ними на короткій нозі. І тут до людей прийшов наш земляк Андрій Лопушанський разом зі співачкою Русланою та народним депутатом Миколою Катеринчуком. Влада відразу заметушилась… До турнікетів бігом побігла група міліціянтів у мундирах. Спочатку не захотіли випускати Руслану, яка приїхала на запрошення Лопушанського. Пояснення влади було простим – "вас не включили до програми". Нечувано! Це щоб Руслану, переможницю Євробачення, яка є співачкою світового рівня, та й ще не включали до програми виступів? Люди вже почали обурюватися, і влада, певне побоюючись скандалу, таки випустила Руслану. Співачка запросила до слова Андрія Лопушанського та Миколу Катеринчука. Голова Старосамбірської районної ради Михайло Горбовий відразу загородив собою вихід на сцену. У цей же час, за чиєюсь вказівкою, група спецпідрозділу кинулась до місця, де стояв Андрій Лопушанський, не даючи йому проходу. Люди почали скандувати владі "Ганьба!", але ні пан Горбовий, ні інші очільники на це не відреагували! Андрія Лопушанського на сцену не пустили. Замість нього слово дали Михайлу Гичці. Чи довго ще так триватиме, чи довго наш український народ буде миритись з таким свавіллям?

Марія СКРИПКА

ІНТЕРВ'Ю З ПОЛІТИКОМ

Григорій ОМЕЛЬЧЕНКО: "ГАНЬБА ДЛЯ НАЦІЇ – ЖИТИ ЗА ЧУЖИМИ ПРИПИСАМИ"

– Григорію Омеляновичу, скажіть відверто, як Ви самі оцінюєте свої шанси потрапити до парламенту?

– Якби я балотувався у Верховну Раду України вперше, то, можливо, і переймався б своїми шансами. А оскільки я є народним депутатом уже п'ять скликань підряд, протягом 2006–2010 років був членом ПАРЄ, а громадсько-політичною діяльністю взагалі займаюся з 1986 року, то на те, що нині відбувається в Україні та навколо неї, я дивлюся іншими очима, ніж 15–20 років тому.

Трагедії, якщо я не стану депутатом, для мене не буде. Кажу про це абсолютно щиро. Але вона неодмінно впаде на наші голови, якщо ми, українці, на 22-му році незалежності не замислимось над тим, чому не маємо нині національної держави, українського Президента, українського парламенту, українського прем'єр-міністра та українського уряду.

Дивіться, Віктор Янукович за національністю білорус, з польським, як він каже, корінням (питома вага білорусів, які проживають в Україні 0,6 відсотка, поляків – 0,3 відсотка). А за своєю духовною суттю він – "малорос", "раб, підніжка, грязь Москви", українофоб, який не сприймає української історії, церкви (б'є поклони і молиться московським попам), не шанує українську мову, героїв національно-визвольних рухів (Мазепу, Бандеру, Шухевича та інших), принижує гідність українського народу, заперечує Голодомор-геноцид українців, чим чинить наругу над пам'яттю мільйонів його жертв, крок за кроком руйнує незалежність і суверенітет України.

Верховна Рада України за своїм національним складом і суттю є великими філіями російської Державної Думи та ізраїльського Кнесету. Представників титульної (корінної) української нації у ній – менш як 35 відсотків.

Прем'єр-міністр України Микола Азаров за національністю також не українець. Він уродженець міста Калуга Російської Федерації, і сам вважає себе "гражданином с русской отчизной". Очолюваний ним уряд за національним складом ще гірший, ніж Верховна Рада (українців за національністю в ньому менше, ніж пальців на одній руці).

Гірко й образливо для нас, українців. Це ганьба для нашої нації. Але винні в цьому не вони, фарисеї всіх мастей, а ми – українці.

Пригадуються рядки з вірша поета Віктора Баранова, з якими він звертався до українців:

"Я запитую в себе, питаю у вас,
у людей,
Я питаю в книжок, роззираюсь
на кожній сторінці:
Де той рік, де той місяць,
той проклятий тиждень і день,
Коли ми, українці, забули, що ми –
українці?"

Дайте кожен сам собі відповідь на це запитання. Я, мої діти й онуки на нього відповіли: ми Богом дані українці, за національністю, душею і духом! Я з гордістю повторюю слова відомого поета-пісняра: "Я – українець! Цього не відняти. В душі моїй співають солов'ї. Були такими мої мама й тато, й такими будуть правнуки мої!"

– А як, на Вашу думку, на це засадниче питання могли б щиро відповісти президенти України – від Леоніда Кравчука до Віктора Януковича?

– Та що тут вважати? Їхні відповіді всім відомі. Леонід Макарович спромігся розззброїти Україну, знищити Чорноморське пароплавство "Бласко", завдавши державі збитків на сотні мільйонів доларів США. Домігся за це в "подарунок" іномарку та щоб на банковий рахунок його сина у Швейцарії було перераховано понад мільйон доларів.

Президент Леонід Кучма називав нас, українців, "обезьянами, недавно слезшими с деревьев" і, що "мы, украинцы немножко с придурью". Забезпечив безбідне майбутнє своєї доньки й онуків, віддавши за безцінь ряд стратегічних промислових об'єктів своєму зятю Пінчуку, статки якого на сьогодні становлять 1 млрд. 798 млн. дол. США.

Нагадаю, що, балотуючись кандидатом у народні депутати, Кучма написав в автобіографії, що він – "русский", а коли балотувався в Президенти – "українець".

Віктор Янукович, ставши Президентом України, 21 квітня 2010 року в Харкові підписав Угоду між Україною та Російською Федерацією з питань перебування Чорноморського флоту Російської Федерації на території України, чим, на думку експертів, учинив державну зраду. Згідно з висновками і профільних Комітетів Верховної Ради ця угода є антиконституційною і антидержавною та ставить під загрозу національні інтереси України, підриває її державний суверенітет і територіальну цілісність та веде до нарощування державного боргу України.

Відзначився Янукович також і тим, що 27 квітня 2010 року, виступаючи на сесії ПАРЄ, в порушення вимог Конституції і законів України та судового рішення, яке вступило в законну силу, публічно заперечив Голодомор в Україні 1932–1933 років як геноцид українського народу.

Згідно зі ст.2 Закону України "Про Голодомор 1932–1933 років в Україні" публічне заперечення Голодомору визнається наругою на пам'яттю мільйонів жертв Голодомору, приниженням гідності Українського народу і є протиправним. Можете собі уявити, щоб президент чи прем'єр-міністр Ізраїлю заперечили Голокост євреїв і що з ними було б, якби вони це зробили?

Янукович підписав антиукраїнський "мовний закон", спрямований, по суті, на знищення не лише української мови, а й державності України.

– А чому Ви оминули Віктора Андрійовича? Що зробив третій Президент новітньої України, щоб "запрацювала національна ідея"?

– Віктор Ющенко за короткий час, лише за п'ять років, зробив те, що його попередники протягом 14 років навіть не намагалися робити.

З Віктором Ющенком українці почали відроджувати українську націю, її культуру, звичаї, традиції, почався процес нашого духовного становлення.

Українці повернули собі національну пам'ять, історичну, хай занадто жахливу і тяжку, але правду (пам'ятаючи: Бог не в силі, Бог у правді).

Ми здобули свободу і демократію, свободу вільного вибору влади, свободу віросповідання, свободу слова і мирних зібрань…

Віктор Ющенко – єдиний український Президент, який публічно відповів на запитання, хто він є: "Я є українець! Я – не хохол!"

– Соціологи прогнозують, що "Наша Україна" не пройде до парламенту, хоча і є виразником української ідеї. Це тому, що наші співвітчизники забули, що вони українці, а не хохли, чи причина в політиках, об'єднаних у список "Нашої України"?

– Скажу вам чесно, трагедії також не буде, якщо "Наша Україна" не потрапить під склепіння Верховної Ради. Принаймні її члени не посипатимуть собі голови попелом від розпуки. Але ще раз наголошую: буде велике лихо, якщо 78 відсотків населення, а саме стільки відсотків становлять українці, "продадуться" за копійки, повірять популістським обіцянкам-цяцянкам або дадуть себе ввести в оману соціологією про проходження до парламенту лише "4–5 найбільш рейтингових партій", які не мають національної ідеї, а за складом кандидатів у депутати більшість там неукраїнці. Тоді це буде навіть не лихо, а національна катастрофа для України і українського народу.

Настав час, щоб українці голосували не за партійних лідерів, артистів чи спортсменів, а за програми політичних партій, які мають ідеологію, що відповідає прагненням української нації. Поділяєте нашу програму, її ідеї, наш світогляд, голосуйте за партію "Наша Україна". Якщо до вподоби гасла і соціальні обіцянки-цяцянки інших партій, голосуйте за них. Це ваш вибір. Але потім за обраних депутатів і партії, їхню діяльність несіть і відповідальність. На моїй рідній Полтавщині є гарне мудре і популярне прислів'я: "Бачили очі, що вибирали. Їжте, поки не...". Якщо не знаєте кінцівки прислів'я, відвідайте Сорочинський ярмарок.

– Українці є титульною нацією в незалежній державі Україна. Це передбачено і міжнародно-правовими актами…

– Так має бути, але поки що не є. Ось один промовистий факт. 14 вересня 2007 року ООН ухвалила Декларацію про права корінних народів, яку підтримали 143 держави.

Вгадайте з одного разу, як проголосував представник України в ООН?

– Гадаю, що "за"…

– Ви глибоко помиляєтесь. Представник України в ООН, як і Російської Федерації, не проголосував за цю Декларацію, вони утрималися.

Чому утрималась Російська Федерація, зрозуміло (це пов'язано насамперед з національно-визвольним рухом в Чечні та Інгушетії та тенденціями до цього в інших суб'єктах Федерації). Зазначу лише, що на той час в Росії уже протягом багатьох років діяв Федеральний Закон № 99 – ФЗ "Про державну політику Російської Федерації щодо співвітчизників за кордоном", який передбачав, що росіяни є титульною нацією – як частина населення держави, національність якої визначає назву держави – Російська Федерація.

А от чому утримався представник України від голосування за Декларацію ООН, питання дуже цікаве. Керівником МЗС і членом уряду Януковича тоді був нинішній лідер так званої об'єднаної опозиції, перший номер у виборчому списку партії "Батьківщина", великий "українець" Арсеній Яценюк.Члени української делегації в ООН зізналися мені, що вказівку не голосувати за вказану Декларацію ООН вони отримали від посадових осіб МЗС України, які посилались на рішення міністра, котрий просив бути солідарними з Росією в цьому питанні. Ось вам ще один приклад, як Кремль професійно використовує "агентів впливу" – підконтрольних йому політиків.

– Григорію Омеляновичу, Ви, напевно, знаєте, що дехто з експертів та політиків, навіть з лав свободівців, відкрито називає "Нашу Україну" проектом влади, бо вона може відтягнути голоси в об'єднаної опозиції. Не боїтеся такої сумнівної честі – бути запідозреним у виконанні планів Банкової?

– Ліпше проаналізуймо, хто справді є чиїм проектом і хто буде відтягувати голоси українців, щоб не було українського національного парламенту, щоб представники зайд, ухвалюючи відповідні закони, могли використовувати на користь чужинців природні багатства України, насамперед її чорнозем (який може годувати дві Європи) і запаси питної води, геополітичне значення України, експлуатувати територію України як сировинний придаток і ринок збуту своїх товарів і продуктів харчування, захоронення ядерних і хімічних відходів, а українців – як дешеву робочу силу, напівробів.

Ці плани і проекти розроблені і використовуються проти України вже давно. Що може бути заслоном? Відповідь проста. Якось японського дипломата запитали, чого не вистачає Україні для розквіту, як у Японії. Він відповів: "Націоналізму. Бо це вища ступінь патріотизму, коли ти все робиш задля блага країни". А в нас багато хто любить не Україну в собі, а себе в Україні і її багатства.

– Ви критикуєте не лише владу, а й, як бачимо, опозицію з-під стягу Яценюка-Тимошенко-Турчинова. Чому? Адже минулого разу Ви виборювали депутатський мандат разом з БЮТ. Ви, даруйте, не скидаєтеся на "хрестоматійну тушку", але розвінчуєте колишніх однофракційників дошкульніше, ніж рибакови-губські-маличі…

– Тому що я не "тушка": і я не бігав, мов пацюк, туди, де ліпші харчі. Мої незгоди з керівництвом цієї політсили мають принциповий ідеологічний характер. Я побачив, кого з українських політиків Кремль використовує як агентів впливу чи архівних агентів КДБ, хто з лідерів так званої об'єднаної опозиції підконтрольний ФСБ Росії чи безпосередньо Путіну і через кого в Україні ведуться ці таємні переговори і отримуються вказівки від Путіна, як голосувати у Верховній Раді України, які приймати закони, кого знімати чи призначати в уряді.

Партія "Батьківщина", яка заявила, що тільки вона володіє монопольним правом бути "об'єднаною опозицією", – це продовження кремлівського, а точніше путінського проекту БЮТ. Проект був розроблений у Москві за посередництва Медведчука після того, як Віктор Ющенко на початку вересня 2005 року відправив Тимошенко у відставку. Після нічного візиту Тимошенко в Москву до Путіна наприкінці вересня 2005 року (зауважте, що в той час вона перебувала в міжнародному розшуку і їй була обрана запобіжна міра взяття під варту) та переговорів з Путіним, російська військова прокуратура закрила кримінальну справу, порушену проти Тимошенко за хабарництво, в обмін на виконання нею плану Путіна в Україні – розвал національно-визвольного руху на чолі з Ющенком і його дискредитацію.

А хіба не пам'ятаєте як у вересні 2008 року на догоду політичному керівництву Росії фракція БЮТ майже одноголосно (за винятком мене і декількох депутатів-українців) за прямою вказівкою Тимошенко і Турчинова (на вимогу Путіна) не підтримала в парламенті проект заяви Президента Віктора Ющенка, внесеного фракцією "Наша Україна",

Закінчення. Початок на 1-й стор.

про засудження воєнної агресії Росії проти суверенної Грузії, військової окупації частини її території, а також відправила у відставку міністра закордонних справ українця-патріота Володимира Огризка, який захищав національні інтереси України і протистояв агресивній зовнішній політиці Росії та її втручанню у внутрішні справи України та інших незалежних держав, що дуже не подобалось Кремлю?

Згадайте ще, як Тимошенко і її фракція, за вказівкою Путіна, шельмували, а потім звільнили із обійманої посади міністра оборони Юрія Єханурова.

Мені довелося ознайомитися з довідкою ФСБ Росії під грифом "цілком таємно", підготовлену для Президента Путіна. У ній детально розписано, як Тимошенко була завербована ФСБ у липні 1995 року, коли була затримана зі своїм чоловіком в аеропорту "Внуково" за контрабанду 100 тис.дол. США та як вона використовувалась як агент у кримінальних справах, які розслідували правоохоронні органи Росії. ФСБ рекомендувало Президентові Росії Путіну, як використовувати Тимошенко в майбутньому...

– Ви це серйозно? Відповідаєте за сказане?

– Більш ніж серйозно… Але слухайте далі. У жовтні 2004 року Службі зовнішньої розвідки України вдалося добути зазначену довідку про діяльність Тимошенко, як агента ФСБ, і з нею був ознайомлений Президент Кучма. Він дав доручення СБУ зайнятись її перевіркою. Завершити перевірку СБ не встигла з відомих причин, які відбувались в Україні, не вистачило часу. Для мене як колишнього начальника відділу військової контррозвідки немає нічого дивного в тому, чому Тимошенко добилась від Президента Ющенка призначення головою СБУ непрофесіонала у цій сфері Турчинова. Нагадаю лише, що ця довідка була опублікована, з повним її текстом можна ознайомитись у ЗМІ.

Уже достовірно відомо, як Тимошенко, ставши прем'єр-міністром після парламентських виборів 2007 року, "викручувала" руки Ющенку, щоб він призначив Медведчука віце-прем'єр-міністром в її уряді, а коли отримала різку відмову, то добивалася призначення Медведчука послом України в Росії. І знову отримала відмову.

Моральний авторитет української нації, публіцист, громадський діяч Євген Сверстюк дав точну характеристику моральності Тимошенко: "...Блискуча міська школярка, на якій і трималася та гіпнотична філософія популізму, з якої нічого не виросло. Лиш будяки та кропива..."

Степан Хмара, чесність, порядність і принциповість якого відома всім, як колишній заступник Тимошенко по партії "Батьківщина" і, до речі, як лікар правильно підмітив, що нею рухає патологічна жадоба до влади і грошей, заради яких вона піде на все.

– Тобто Ви хочете сказати, що не просто так входили до БЮТу, а провадили "розвідницьку діяльність"?

– Радше, контррозвідницьку… Одне слово, бачимо результат. Ті депутати, які голосували за звільнення із обійманих посад Володимира Огризка, Юрія Єханурова, не підтримали заяву Ющенка про засудження воєнної агресії Росії проти Грузії та голосували за законопроект Януковича, який зобов'язував держслужбовців знати російську мову, знову потрапили до виборчого списку так званої об'єднаної опозиції партії "Батьківщина". Щоб заручитись підтримкою національно-демократичних сил західних областей, Яценюк і Турчинов включили до списку декількох українців-патріотів, яких в політику привів Віктор Ющенко і дякуючи йому, вони стали депутатами, були міністрами. Тепер вони "віддячують" йому – обливають на телеканалах і в пресі брудом. Зробіть аналіз виборчого списку "об'єднаної опозиції" кандидатів у депутати за національністю, і ви побачите, що українців менш ніж 35 відсотків. Щоб знову потрапити в прохідну частину списку, дехто з депутатів навіть став членом релігійної організації Турчинова. Я не маю нічого проти їхнього вибору віросповідання. Це їхнє право, як і моє.

Не так давно Тимошенко піарила "на публіку", публічно просячи лідерів Європи не блокувати вступ України в Європейський Союз. Таємно ж, за її дорученням, закордонні емісари, які перебувають у прохідній частині виборчого списку партії "Батьківщина", робили "чорну справу" в унісон з Путіним для міжнародної ізоляції України, щоб сприяти втягненню нашої держави в путінський Євразійський союз.

– То виходить, що на тлі цієї опозиції влада з її українофобами – чисті ангели. Так я зрозуміла ваш, як тепер модно казати, месидж?

– Ні, зовсім не так. Партія регіонів – це та сама зграя чортів. Головна відмінність між ними хіба що в тому, що вони міняються місцями у владі і регіонали відкрито (на відміну від БЮТ) засвідчили свою проросійську позицію з моменту створення партії, готуючись до президентських виборів 2004 року. Партія регіонів це також ще й п'ята колона в Україні.

Як на мене, і ті, і ті – це політичні павуки у банці. Хай пожирають одне одного і чим швидше це зроблять, тим буде краще для України і українців.

– Григорію Омеляновичу, Ви віджартувалися своєю "місією контррозвідника в БЮТ", але давайте все-таки поговоримо про це серйозно. Знаючи такі факти, маючи на руках документи, засуджуючи Тимошенко за газові угоди чи, точніше, угодовство з Путіним, ви не погребували списком БЮТ. Де ж тоді ваша принциповість?

– Тепер про моє обрання за списком БЮТ. Нагадаю, якщо забули. Без трьох національно-патріотичних партій, які очолювали Степан Хмара, Левко Лук'яненко і Анатолій Матвієнко (у якого я був заступником) та української соціал-демократичної партії на чолі з Василем Ононенком виборчий блок імені Юлії Тимошенко не відбувся б. Створюючи його, на прохання Тимошенко (яка прекрасно розуміла: вберегти її від тюрми за вчинення злочинів з Лазаренком, може лише депутатський мандат), ми усвідомлювали політичну ситуацію, яка склалася перед виборами у березні 2002 року, в пік розвитку злочинного режиму Кучми – Януковича, розуміли, що наш союз тимчасовий і необхідний лише для повалення цього режиму і недопущення обрання в 2004 році Президентом України ставленика Кучми Януковича.

Ми знали, що на Банковій розроблено план з недопущення в парламент цих "ворожих" партій і кандидатів, які балотувались в мажоритарних округах від цих політсил. Ми розуміли, що самостійно наші партії до Верховної Ради не пройдуть. Тому керівники партій Хмара, Лук'яненко, Матвієнко і прийняли пропозицію Тимошенко про створення БЮТ. До речі, жоден із мажоритарників (зокрема, і Анатолій Єрмак) до парламенту тоді не пройшов, вибори на їхніх округах було брутально сфальсифіковано. Такий самий сценарій, але досконаліший та інформаційно забезпечений кремлівськими політтехнологами, спланований і нинішньою владою проти партії "Наша Україна" і особисто її лідера Віктора Ющенка. Прихід у Верховну Раду "Нашої України" на чолі з Віктором Ющенком для Кремля і особисто Путіна – Медведева – це гучний політичний ляпас на міжнародному рівні і кістка у горлі.

– Даруйте за незручне запитання. Чому Ваші численні антикорупційні заяви зависали в повітрі навіть тоді, коли лідер вашої партії була головою уряду? Могла ж вона хоча б для імітації боротьби з корупцією зважитися на якісь резонансні дії…

– Юлія Тимошенко особисто умовила мене вступити до її партії, бути членом політради і допомогти очистити партійні ряди від тих, що "поприлипали": таких у партіях при владі завжди було і є багато. Я привселюдно сказав: "Вам буде дуже важко зі мною в цьому питанні, я почну з верхів і скоріше за все доведеться мене виключати з партії і фракції за мою жорстку позицію". Так воно і сталось

З'ясувалось, що Тимошенко і Турчинов персонально підібрали членів партії і кандидатів у виборчий список БЮТ на кшталт фельдманів, губських, бабаєвих, лозінських, убивць, ґвалтівників, злодіїв, шахраїв, гомосексуалістів, раніше судимих, з кримінальним минулим і сьогоденним, осіб, які до обрання депутатами перебували на обліку в міліції, як члени організованих злочинних угруповань і мають специфічні "погоняло" у злочинному світі; деякі були в розшуку Інтерполу чи змінили прізвища у зв'язку з перебуванням на обліку в міліції, щоб стати білими і пухнастими. Про все це я публічно говорив на фракції і в ЗМІ.

Попри мою "чистку" жоден з членів "Батьківщини", яких я рекомендував виключити з партії і фракції (а йшлося про десятки членів партії, а також депутатів у Верховній Раді й у місцевих радах), не був виключений ні з партії, ні з фракції, бо Тимошенко готувалася стати Президентом України і розраховувала на них, а не на мене.

У жовтні 2009 року настав момент, коли я сказав Юлії Володимирівні: "Залишатись мені далі в партії "Батьківщина" – означає перестати бути самим собою і втратити офіцерську честь. А це для мене страшніше, ніж втрата життя". 14 жовтня я написав заяву про вихід з партії і передав її Тимошенко без публічних скандалів.

– І такий вчинок обійшовся для Вас без наслідків?

– У той час я був членом Парламентської Асамблеї Ради Європи від фракції БЮТ. У мене була дуже жорстка позиція стосовно воєнної агресії Росії проти Грузії. Російську делегацію в ПАРЄ дуже дратували мої виступи з цього питання на Комітетах і сесіях ПАРЄ. На одному з таких засідань до мене підійшов керівник російської делегації Олександр Бабаков і в присутності декількох членів ПАРЄ від України запитав, чому я так жорстко виступаю проти Росії. Я відповів, що Росія є військовим агресором, напала на суверенну Грузію, і це, якщо проводити історичні паралелі, схоже на те, як 22 червня 1941 року нацистська Німеччина напала на Радянський Союз. На що мені тодішній керівник російської делегації Олександр Бабаков сказав: "Ґенерале, наша делегація вважає фракцію БЮТ, представником якої ви є в ПАРЄ, майже своєю фракцією у Верховній Раді, ми і Путін підтримуємо Юлію Тимошенко на президентських виборах, а ви так жорстко виступаєте проти Росії". Бабаков пообіцяв мені, що якщо я не зміню своєї позиції, то вони доб'ються, щоб керівництво фракції БЮТ відкликало мене з ПАРЄ. Так і сталось. Наприкінці 2009 року мене виключили із фракції і одночасно з делегації України в ПАРЄ. Я сприйняв це спокійно. Подальше, навіть, формальне перебування у фракції БЮТ (яку я перестав відвідувати після підписання "газових угод" і розмови з Тимошенко) було дуже важким морально.

– Яку саме розмову маєте на увазі?

– Я при свідках їй сказав: "Юліє Володимирівно, те, що ти зробила в Москві, – це злочин і тебе потрібно судити". Вона спробувала спочатку "вішати локшину на вуха", що це вигідно Україні, і навіть жартувала. Та коли я сказав, що в мене є копії цих угод і додатків до них і висновки експертів, вона була шокована. Тимошенко почала виправдовуватись, мовляв, ставши Президентом, вона домовиться з Путіним, як покращити умови договору, і "розрулить ситуацію". Я не став слухати далі: "Юліє Володимирівно, ви не будете Президентом і можете не розраховувати на підтримку Спілки офіцерів України. Вас будуть судити. Кажу це Вам як заступник голови Спілки офіцерів". Під час другого туру президентських виборів наша офіцерська організація ухвалила рішення не підтримувати ні Тимошенко, ні Януковича. Ми так вирішили на декілька днів раніше, ніж аналогічне рішення прийняв Віктор Ющенко. І вважаємо й сьогодні, що це було правильно.

– Тепер Тимошенко за ґратами…

– Як жінку і матір мені шкода Тимошенко, але вона усвідомлювала і точно знала, на що йшла. Попри це вважаю, що суд виніс занадто суворий вирок. Достатньо було б покарання у вигляді умовного позбавлення волі. На мою думку, Тимошенко необхідно нині звільнити (це, переконаний, не дуже сподобається не тільки її опонентам, а й соратникам) заради одного-щоб розблокувати шлях для України до ЄС, а в майбутньому і до НАТО.

Кожен робить всій вибір. Але повинен пам'ятати, що за все в житті, рано чи пізно, прийдеться платити. За зраду національних інтересів. За поховання в собі українця. За неправильний вибір 28 жовтня…

– Як Ви розцінюєте засудження Юрія Луценка. Він також не політв'язень?

– На моє глибоке переконання як професійного правника, він засуджений незаконно і несправедливо. Це була помста з боку Президента Януковича і віце-прем'єр-міністра Колеснікова за діяльність Луценка на посаді міністра внутрішніх справ.

– Чи можливо в нашій країні здолати корупцію "грузинськими методами"?

– Можливо. Якщо мене призначать на посаду Ґенпрокурора. Заради цього я навіть складу майбутні депутатські повноваження (*сміється.* – **Авт.**). Обіцяю, що всі без винятку посадові особи, які вчинили злочини, зокрема, і вищезазвані президенти і члени уряду, а також колишні генеральні прокурори, які приховували їх злочинну діяльність, будуть на лаві підсудних.

Одночасно я розумію, що сказане – це фантастика, юнацький романтизм і навіть утопія, бо не лише нинішня влада, а й колишня побоїться призначити мене Ґенеральним прокурором. А жаль… Я б не приховував злочинів Януковича. Навпаки. Ця особа не може керувати Україною.

– Потрібно також розслідувати законність придбання Януковичем у приватну власність Межигір'я, навколо якого тепер багато галасу?

– Я був першим, хто порушив це питання, направивши депутатські запити в Ґенеральну прокуратуру, Міністерство юстиції…

– І це нічого не дало.

– Спочатку дало. Мінюст подав позов до Господарського суду, щоб передати Межигір'я в державну власність. Почався суд, на який викликали мене, як ініціатора цього питання, а також першого заступника міністра юстиції Євгена Корнійчука, який підписав позов. Потім тихенько справу закрили. Почалися переговори між Тимошенко і Януковичем, як поділити Україну на двох. Вони вже підготували проект Конституції, який був готовий до внесення в Парламент, і все було готово для створення великої "ширки" Партії регіонів і БЮТу, яку журналісти охрестили "ПРіБЮТ". Під час цих переговорів Юлія Тимошенко і дала вказівку Корнійчуку, щоб Мінюст відмовився від позову, і справу "поховали". А коли Тимошенко і Янукович побили горшки між собою, то вона, а тепер і "об'єднана опозиція" Яценюка – Турчинова, волають, що вони "їх зупинять" (роблять вигляд, що вони не такі самі) і повернуть Межигір'я народу.

– Ви передбачаєте, що Віктор Федорович може обиратися ще на другий термін? Чи Вам жахи не сняться?

– Думаю, що Янукович ще одну каденцію Президентом не буде. Він і сам це розуміє. ..

Віктор Ющенко показав світу особистий приклад, як проводити президентські вибори демократично, чесно і прозоро, без використання адміністративного ресурсу, фальсифікацій, залякування виборців (пам'ятаєте, що робила влада на президентських виборах 1999 році, а потім в 2004 році). Весь світ визнав президентські вибори 2010 року в Україні вільними і чесними, торжеством демократії.

Хочеться вірити, що українці усвідомлять свою відповідальність за майбутнє України, своїх дітей і онуків і оберуть вперше в новітній історії України національний парламент, у якому переважна частина буде українців за національністю. Чесних і фахових патріотів.

Розмову вела
Людмила КОХАНЕЦЬ

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Володимир Ткач, лідер Конгресу Українських Націоналістів на Тернопільщині, належить до тих українських політиків та інтелектуалів, з якими варто сміливо пов'язувати майбутнє Української держави. Він балотується до Верховної Ради України по в/о №165, і якщо стане народним депутатом, то це буде не лише успіх його, а й усіх, хто дбає про добро української нації. Нижче публікуємо інтерв'ю, яке Володимир Ткач дав "Новій Тернопільській газеті".

Володимир ТКАЧ: "ДЕРЖАВА ПОВИННА СПРИЯТИ МОЛОДОМУ ФАХІВЦЕВІ В ОТРИМАННІ ПЕРШОГО РОБОЧОГО МІСЦЯ!"

Цьогорічна вступна кампанія у вищі навчальні заклади суттєво відрізнялась від попередніх. В першу чергу тим, що були фактично відсутні черги біля корпусів навчальних закладів. Відсутність ажіотажу відчувалась скрізь. Які цьому причини і яка зараз ситуація із працевлаштуванням молодих фахівців ми попросили розповісти провідного фахівця Центру моніторингу якості освітніх послуг й сприяння працевлаштуванню студентів та випускників Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка Володимира Ткача.

– Володимире Михайловичу, яка на сьогоднішній день ситуація із вступом студентів у Вашому навчальному закладі?

– Загалом ситуація задовільна. Є спеціальності, престижні незалежно від умов вступу, а є такі, що вимагають профорієнтаційних зусиль. Загалом, по усіх спеціальностях виконано державне замовлення.

Хочу наголосити, що у нас друге за чисельністю державне замовлення серед педагогічних ВУЗів України після Національного педагогічного університету імені Михайла Драгоманова. Але якщо порівнювати із минулим роком – кількість абітурієнтів помітно поменшала.

– Які цьому причини? Адже минулого року очікували менше абітурієнтів через зменшення народжуваності. Цього року випускників було більше.

– У першу чергу слід наголосити на тому, що на сьогоднішній день в Україні вищі навчальні заклади почали стрімко розвиватись. Розбудовуються нові факультети, відкриваються нові спеціальності, а отже і зростає потреба у більшій кількості студентів. Я вже не говорю про приватні ВУЗи. По-друге, випускники наших шкіл отримали можливість поступати в університети Європи та Америки через відкриття різних міжнародних програм. Це є позитивом в тому випадку якщо дані процеси відбуваються під опікою нашої держави, яка повинна дбати про майбутнє. Адже сьогоднішні випускники завтра будуть самі впливати на долю України.

З історії нам відомі факти, коли держави посилають своїх випускників навчатись в інші країни. І тому є різні причини. Зрештою, ми самі приймаємо іноземних студентів. Але якщо уряд не контролюватиме дану ситуацію – це нагадуватиме звичайне "вимивання інтелекту" з України. І ми вже сьогодні повинні про це говорити.

– А як цьому можна завадити? Які важелі необхідно підключати, щоб запобігти цьому?

– Проблема потребує комплексного вирішення. Неможливо налагодити роботу в одному напрямку, не модернізуючи суміжні. Однобокість тут неприпустима.

Держава повинна дану ситуацію брати під контроль через укладання трьохсторонніх угод Україна – країна партнер – студент. Де обов'язково необхідно закласти норму про повернення молодого фахівця в Україну. Здобуті знання та навики мають працювати на нашу державу. Для цього Україна має взяти на себе зобов'язання надати такому фахівцю робоче місце у структурі державних органів влади чи в суб'єкті господарювання.

Так, на першому етапі потрібно під такі проекти вкладати кошти, адже це вимагатиме створення нових робочих місць. Будуть затрати, але в подальшому дана практика почне приносити вигоду. Такий шлях проходили усі держави з перехідною економікою, до яких нас ще досі відносять.

Хочу наголосити ще на тому, що до уваги необхідно брати усіх випускників. І тих, що навчаються в Україні, теж. Щоб у читача не склалось враження, що ми піклуємось лише про тих, що вчаться за кордоном.

– А яка зараз ситуація із працевлаштуванням випускників Вашого університету? Ви підтримуєте стосунки із своїми випускниками, а чи цим займаються інші державні органи?

– З усіма нашими випускниками ми підтримуємо зв'язок через листування та запрошення на різні заходи до університету.

Ми готуємо фахівців і педагогічних спеціальностей, і спеціальностей, які не належать до педагогічного профілю. Це театральне мистецтво, психологія, журналістика, переклад, туризм та ін. Тому ми фактично проводимо роботу у двох напрямках. Це освітня галузь та підприємства і установи, що мають потребу у наших випускниках непедагогічного профілю.

По деяких спеціальностях ми вже маємо майже стовідсоткове працевлаштування. З іншими потрібно ще працювати.

– В чому складність? Що заважає працевлаштувати всіх?

– Відсутні вільні робочі місця. І це загальнонаціональна проблема. З одного боку ми зобов'язуємо усіх випускників державної форми навчання працевлаштовуватись, а з іншого – держава не створила для цього належних умов. Є школи, де педагогічні колективи на 20–30 відсотків складаються з пенсіонерів, які із зрозумілих причин не кваплються виходити на "заслужений відпочинок".

Неправильно було б звільнити усіх пенсіонерів. У переважній більшості – це висококваліфіковані педагоги. Розкидатись такими людьми було б надто неправильно.

– Що Ви пропонуєте для розв'язання цього непростого питання? Що повинна зробити держава?

– Я переконаний, що коли є бажання – можна вирішити будь-яку проблему. Поки що ведуться дискусії в доцільності застосування того чи іншого варіанту виходу із ситуації.

На мою думку, пенсіонерам необхідно обмежити навантаження з наданням їм статусу шкільного методиста, який повинен опікуватись молодими вчителями. Давайте будемо об'єктивними. Молодому фахівцеві потрібен час для повноцінного входження у навчальний процес. Це по-перше. А по-друге, вже давно вимагає уваги так званий інститут репетиторства. Не завжди заплачені кошти відповідають рівню знань, що отримує дитина в репетитора. Тому, на мою думку, залучивши сюди фахівців із досвідом, ми піднімемо і рівень наданих платних послуг, і задіємо сюди вчителів пенсійного віку. Звичайно, що пропозиція потребує ґрунтовного опрацювання, але інтуїція мені підказує, що рухатись потрібно саме в цьому напрямку.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

СТЕФАН КУРТУА: БІЛЬШОВИЗМ ПО-ФРАНЦУЗЬКИ

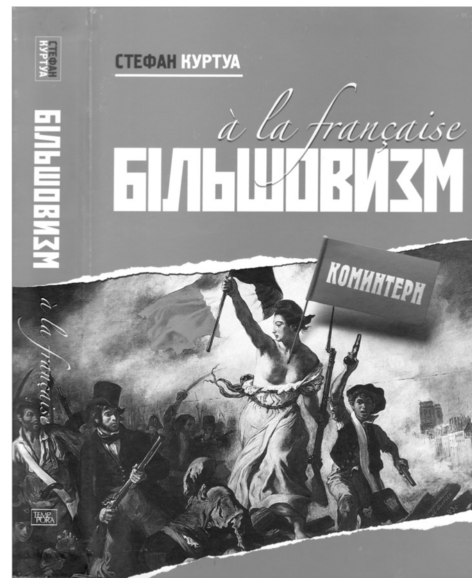
Тарас МАРУСИК

Минулого тижня відбулася презентація знакової книжки відомого французького історика Стефана Куртуа, про якого широко заговорили після виходу в світ "Чорної книги комунізму", чи не найповнішого на сьогодні аналізу комуністичної диктатури і терору в різних країнах світу. Саме він був не лише співавтором цього ґрунтовного дослідження, але й координатором видання та автором передмови до нього. "Чорна книга комунізму" спричинилася до бурхливої реакції у французькому політикумі і викликала чимало гніву з боку французьких соціалістів і комуністів.

До речі, український переклад цього об'ємного тому, виданий у 2008 році завдяки зусиллям перекладача Яреми Кравця, ще досі не презентовано в Києві. Навіть приліт Стефана Куртуа на презентацію його нової праці не підштовхнув нікого, щоб доправити це унікальне видання зі Львова до Києва. Коли буде другий такий шанс українським читачам спілкуватися з цим глибоким дослідником, невідомо.

Але повернімося до щойно виданої книжки "Більшовизм a la francaise" (український переклад Петра Таращука), яка ґрунтується на дослідженнях Стефаном Куртуа в 1992–1994 роках документах з архівів Російської Федерації. За їхньою допомогою історик розкриває таємниці співпраці Французької компартії з тоталітарним режимом СРСР. Виявляється, всі команди і вказівки йшли через Комінтерн, повністю контрольований Кремлем, а представником ФКП у Москві (і Москви у ФКП) був… словацький єврей. Автор стверджує, що архіви підтвердили гіпотезу, яку півстоліття тому запропонувала історик і публіцист Анні Крігель і згідно з якою Французька компартія була результатом прищеплення Москвою більшовизму на тіло французького соціалізму.

Думаю, цікавими будуть деякі цитати з виступу С.Куртуа в Києві минулого тижня. Наприклад, про диявольський задум Йосифа Віссаріоновича: "*Є надзвичайно цікавий документ, в якому видно чисту думку Сталіна. Це щоденник Георгія Дімітрова – голови Комінтерну. 1939 року Дімітрова викликали до Кремля, і Сталін пояснює, що відбувається: "Ми підтримуємо німців, підтримуючи німців, провокуємо війну між Францією, Німеччиною та Британією. Імперіалісти знекровлять одне одного, і як в 1917–1918 роках, коли вони будуть знесилені, а ми підготуємося, тоді ми пронесемо соціалістичну революцію до Парижа*". *І він мобілізував великий російський націоналізм, навіть імперіалізм. І цей російський вимір приховував революційний вимір. Але останній лишається основним*".

А ось як висловився історик про Французьку компартію: "*Після війни була ціла кампанія, коли компартія Франції представляла себе як партія 75 тисяч розстріляних. Однак одне з дуже важливих відкриттів ув архівах розбило частину цієї міфології. Я віднайшов у московських архівах всі звіти підпільного голови компартії в 1940 році та звіти Мануїльського, який був справжнім головою Комінтерну. 18 червня 1940 року, коли де Голль проголосив промову із закликом до опору загарбникам, того ж дня в Парижі делегація ФКП відвідала Центр нацистської пропаганди, який три дні тому приїхав до міста. І компартія Франції розпочала політичні переговори на найвищому рівні з Отто Абетцом, який був особистим представником Гітлера в Парижі. Ці надсекретні переговори тривали до кінця серпня. Коли ж була надрукована велика стаття з усіма покликами і документами, імідж великої партії опору, партії "розстріляних" був "підмочений". І цо надзвичайно показово, ФКП жодним чином не відреагувала на цю статтю*".

Відповідаючи на запитання, Стефан Куртка поділився також своїми міркуваннями про причини збереження комуністичної міфології в Європі: "*Якщо б у Раді Європи пропонували резолюцію про засудження злочинів нацизму, чи хоча б один депутат наважився голосувати проти? Ніхто. Але якщо говорити про комунізм, таких чимало… Є багато депутатів, які сьогодні перетворилися на демократів, соціал-демократів, лібералів, але які є неокомуністами. І вони, очевидно, не вчинять самогубства… І всі ці люди не зацікавлені в тому, щоб архіви були відкриті, щоб імена відповідальних і злочинців стали відомими, щоб тоталітарна природа режимів була чітко встановлена. Ці проблеми стосуються не лише Росії, але і Євросоюзу. Наприклад, в Румунії боротьба за відкриття архівів політичної поліції – ключовий виклик політики… Французька компартія не була при владі, в нас не було комуністичної поліції. Але в нашій країні є багато людей, які продовжують захищати комуністичні ідеї*".

МИ СТАЛИ ВОЛІ НА СТОРОЖІ

ПОЛТАВЕЦЬ. ЛИЦАР ЗВИТЯГИ

Іван ГУБКА

Книга Івана Ґубки "Дорогою боротьби. "Сіроманці" – курінь окремого призначення" (ПТВФ "Афіша", Львів. 2011) мала би бути якнайширше репрезентована по всій Україні. А ще краще, аби за нею було знято кінофільм про її головного героя – Федора Карпенка, сотенного "Сіроманців", полтавця за походженням, який героїчно загинув у лавах УПА. Його життя вкотре підтверджує аксіому, яку в Україні досі не всі можуть збагнути та яку наголосив Ґубка: годі ділити українців за якимись територіями – свідомий українець всюди однаковий, бо Україна для нього – понад усе. Якщо хтось із митців візьметься відтворювати образ Федора Карпенка в кіно, то, зважаючи на круговерті його долі, це буде пригодницький блокбастер.

Уже сама книжка Івана Ґубки вражає несподіваною правдою. Перше, ніж стати її героєм, ім'я Федора Карпенка трапляється серед дійових осіб у книжках Петра Вершигори "Люди з чистою совістю" і Сидора Ковпака "Від Путивля до Карпат". Нехай читач не дивується: саме Федір Карпенко разом із Сидором Ковпаком і Семеном Руднєвим організовував партизанські відділи в путивлівських лісах Сумщини. Коли планувався рейд від Путивля до Карпат, Карпенко обіймав посаду керівника розвідки, вже маючи неабиякий досвід. 1941 року він добровольцем пішов на фронт, служив розвідником в армії генерала Родімцева, яка воювала проти німців на Лівобережній Україні. Ці факти з його біфографії документально підтверджені.

За наказом командира Федір Карпенко пішов у розвідку разом з двадцятьма солдатами, які були в його підпорядкуванні. Коли через декілька днів розвідники повернулися, то військової частини вже не застали на старому місці. Спершу намагалися пробиватися до своїх, але всюди натикалися на німців. Урешті збагнули, що потрапили в оточення. Протягом місяця Карпенко з бійцями зустріли ще дві групи, які не встигли перейти лінію фронту. Вони й започаткували партизанські формування, які ввійшли в історію, як "ковпаківці". А відбувалося це в лісах під Путивлем.

Іван Ґубка відстежив шлях Федора Карпенка, позначений такими незвичайними перетвореннями, які не лише здивують, а й викличуть у декого сумніви в їх достовірності. Посудіть самі. Протягом 1941–1944 років Карпенко воював у Червоній армії, совєтській партизанці і – в Українській Повстанській Армії на чолі бойового куреня. Тим паче, що через зрозумілі причини пошуки істини тривали дуже довго. Про те, як Федір Карпенко опинився в лавах УПА, Іван Ґубка розповідає:

"Під час партизанського рейду ковпаківців кількістю близько 1600 вояків Сидір Ковпак мав завдання організувати похід у Карпати з метою створення там совєтських військових баз. Але рейд провалився. Учасники походу, хто залишився живий, малими групами пробиралися на територію Центральної України. То було літо 1943 року.

Федір Карпенко, який тоді був командиром розвідроти, надивившись на жорстоке ставлення червоних партизанів (відділи яких підпорядковувалися НКВД) до місцевих жителів, вирішив залишити з'єднання Ковпака. Він умів відрізнити добро від зла, знав, що комісари пильно стежать за бійцями, найменший прояв українства трактують як націоналізм, грабують, убивають мирних жителів. Чекав сприятливого випадку, який настав після бою під Делятином. Він перейшов в УПА.

У книжці "Ґерої партизанської боротьби на Україні" зазначено, що в серпні 1943 року Карпенко пропав безвісти. Про його перехід до лав УПА згадує і командир IV Військової Округи "Ґоверла" підполковник Іван Бутковський ("Ґуцул"): "Український елемент зі східних областей, насильно змобілізований до червоної партизанки, звільнившись під час хаосу з-під опікунчого ока більшовицьких комісарів, зголошувався зі зброєю в руках до наших відділів. Між іншими, попав до нас командир штабної роти Ковпака". Після ґрунтовної перевірки його направили в старшинську школу на полонину "Бистра" під Делятином. А першого листопада 1943 року Карпенко разом із своїми стрільцями присягнув на вірність Україні. Для конспірації він змінив ім'я, з Федора став Дмитром під псевдонімом "Яструб". Його призначили командиром сотні "Сіроманці", яку відправили у Рогатинський район на Золоту Поляну. Влітку 1944 року на базі сотні "Сіроманці" був створений курінь під назвою "Верховинці". Курінним призначили Дмитра Карпенка-"Лютого".

Як зазначає автор книжки, Карпенко нагадував своєю поведінкою українського степовика, який досконало знав свій терен і вмів оцінити силу ворога. За більш як півтора року він провів десятки великих боїв і жодного з них не програв. Карів – бій з німцями, Великі Очі – з поляками, Пирятин – з НКВД, Унів – з НКВД і багато інших боїв, де він завжди ризикував власним життям і завжди здобував перемогу над ворогом – навіть у безнадійних, здавалося, ситуаціях.

Життя – багатогранне й щедре на несподіванки. Доля подарувала безстрашному командирові пережити щасливі хвилини кохання. Його обраницею стала розвідниця Стефанія Вовк (Крупка). Її зворушливі спогади, які записала вчителька Катруся Ворона, вміщені в книжці. Саме їй звірявся коханий спогадами про своє дитинство, юність, про рідне село... Коли курінний загинув, у його польовій сумці повстанці знайшли листа до коханої Стефанії. Зняли з його руки годинник і разом з листом, як релсквію, передали розвідниці.

...Він загинув у бою за містечко Нові Стрілища, що на Дрогобиччині, в ніч з 16-го на 17 грудня 1944 року. Повстанці розгромили приміщення НКВД, прокуратору, суду і райкому партії. Випустили із тюрми понад сорок в'язнів. Знищили 35 енкаведистів, у тому числі – начальника районного відділення НКВД. У цьому бою загинув курінний Дмитро Карпенко. Керівник Служби Безпеки (СБ) ОУН Микола Арсенич незадовго до трагедії попереджав Карпенка про те, що за ним полює НКВД, навіть створено групу для його знищення. Не вберегли.

Федір КАРПЕНКО-"Яструб"

Наступного дня відважного курінного з почестями поховали на невеличкому цвинтарі присілка Кам'янка за селом Мелна. Минули десятиліття. "Але й досі на могилі Федора Карпенка-"Яструба" можна побачити стареньку жінку, яка молиться за спасіння його душі, – пише Іван Ґубка. – Мабуть, це також щастя, коли ти маєш можливість зустрітися зі своєю любов'ю..."

Часто запитують, чому так довго шукали матеріали про Федора Карпенка. Він розповідав Стефанії, що походить із села Ревівка на Полтавщині. Тож не один дослідник обійшов Полтавщину, а Карпенка там не знайшов. І тут Іван Ґубка пригадав, що після війни відбувалася реорганізація областей... А тоді без труднощів з'ясував, що село Ревівка внаслідок реорганізації перекочувало з Полтавщини на Черкащину, в Кам'янський район. Ґубка негайно зателефонував голові сільської ради Олені Приймак і директорові місцевої школи Іванові Паліщуку, домовився про зустріч, сів у потяг і гайнув на батьківщину нашого героя. Там він багато дізнався про Федора Карпенка і написав книжку.

ПРО АВТОРА. "Дорогою боротьби. "Сіроманці" – курінь окремого призначення" – ще один подвижницький чин Івана Ґубки. Його життя, як і героя книжки, можливо, колись також стане сюжетом захопливого роману про українську звитягу – від юних літ до поважного віку. Іван Ґубка народився в патріотичній сім'ї. Зростав у середовищі, де шанували родинні цінності й водночас прищеплювали дітям головну заповідь: Бог і Україна – понад усе. Не дивно, що до національно-визвольної боротьби Іван долучився ще підлітком, коли вступив до юнацької сітки УПА.

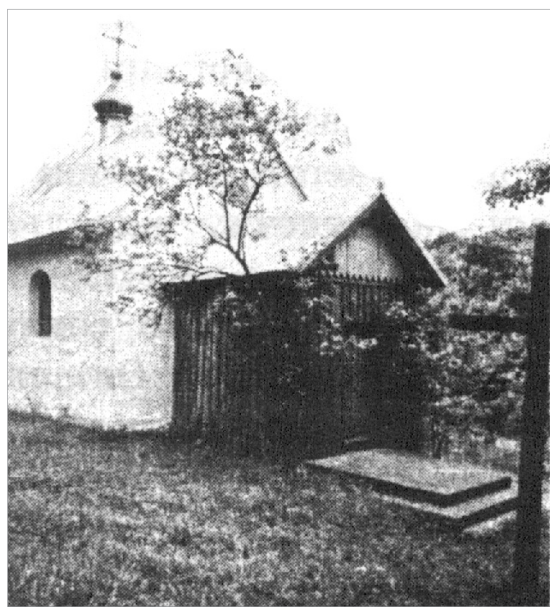
Знаю Івана Миколайовича давно, а десь років двадцять тому він мене вразив словами, які пам'ятатиму все життя. Розповідаючи про настрої, які в часи його юності панували в середовищі української патріотичної молоді, він сказав: "Якби мені, шістнадцятилітньому, сказали зверхники, що треба піти на Левандівку (тоді – околиця Львова), виконати таке-то доручення і вмерти за Україну, я не тільки не вагався б жодної хвилини, а надзвичайно гордився б тим, що саме мені випала така честь, що серед тисяч юнаків вибір провідників випав саме на мене, як гідного віддати своє життя за Україну". Ці слова Івана Ґубки я не раз переповідала українцям нової генерації. Одні сприймали їх із здивуванням, другі – із захопленням, інші – з недовірою, та всі – з неодмінною повагою людей, що цінують готовність іншого до подвигу в ім'я нації та держави, навіть якщо самі не спроможні на жертовний чин заради високих ідеалів.

Івана Ґубку заарештували в сімнадцять літ, запроторили в концтабір, звідки він вийшов після смерті Сталіна, як засуджений неповнолітнім. Втім, спокійне життя йому не судилося. Одружився. Молоде подружжя виховувало сина. Та обов'язок українського патріота знову покликав Івана Ґубку до боротьби за національну справу, відтак – до нових випробувань. Разом із Зеновієм Красівським і однодумцями вони створюють підпільну організацію Український Національний Фронт (УНФ), видають підпільний журнал "Воля і Батьківщина", поширюють його по всій Україні. І знову – арешт, зона, заслання. По довгих роках він повернувся до Львова. Як тільки в повітрі забриніло свободою, Іван Ґубка став у першу шеренгу тих, хто наближав День Незалежності України. Ще існувала імперія – жорстока й нещадна до тих, хто завжди намагався її розвалити. Він знав, що постійно перебуває під недремним оком КГБ і, в разі нових репресій, одним із перших опиниться "в степах безкраїх за Уралом". Байдуже! Ґубка гуртував побратимів, однодумців, створював Спілку українських політв'язнів, виступав у пресі із статтями та інтерв'ю, в яких розвінчував систему. А згодом був серед засновників і першим головою Львівської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів. Годі перерахувати всі події загальноукраїнського значення з його участю чи з його ініціативи. Одну все ж назву. Іван Ґубка відновив журнал "Воля і Батьківщина", який видає понад п'ятнадцять років. Він написав серію книг з історії національно-визвольних змагань, дослідив і розкрив чимало невідомих її сторінок. Став членом Національної спілки письменників України. Закономірно, що саме він виконав велику дослідницьку роботу і написав книгу про славного полтавця Федора Карпенка. І сьогодні, на 81-му році життя, Іван Ґубка невтомно працює в ім'я української справи – енергійний, молодий духом і завзяттям. Щасти йому!

Марія БАЗЕЛЮК

Костел в містечку Старі Стрілища, біля якого загинув Федір Карпенко-"Яструб"

Невеличка церква в присілку Кам'янка на Рогатинщині. Тут "відспівували" курінного УПА Федора Карпенка-"Яструба"

 ТРАДИЦІЇ

ЗНОВУ КОРДОН НИЖАНКОВИЧІ – МАЛЬХОВИЧІ СТАВ МІСЦЕМ ДОБРОСУСІДСТВА

Панорама Нижанковичів

Де єднання, там і перемога.
Публій Сір

Із 8 по 9 вересня 2012 р. на польсько-українському кордоні Нижанковичі – Мальховичі, що біля Перемишля, відбувся вже з черги другий фестиваль "Європейські дні добросусідства Кордон 480". По обох сторонах кордону при гарній погоді і доброму настрої українці і поляки мали знову змогу не лише зустрітися, але і взаємно зблизитися і плекати справжнє невимушене єднання, яке так потрібне нашим народам. У торішніх днях добросусідства, що відбувалися в тому місці, за підрахунками експертів, взяло участь майже 7 тисяч осіб. У тому році подається, що понад 10 тисяч українців і поляків взяло участь в цій величавій, повній атракцій, прикордонній зустрічі. Метою зустрічі було зближення та єднання двох народів і сприяння їхньому взаємному порозумінню, суспільно-громадському розвитку та зміцненню добросусідських взаємин. Окрім того, одним із завдань зустрічі було сприяння і наближення вступу України в структури Європейського Союзу. Польща в останні роки доводить, що в тому відношенні вона діє досить консеквентно й ефективно, допомагаючи Українській державі ввійти в цивілізовану Європейську спільноту. За таку працю треба бути вдячному нашим західним сусідам, які докладають чимало зусиль в тому напрямі. Європейський Союз уже давно став чимось більшим, ніж лише міжнародною організацією. Власне, досвід європейської інтеграції Польщі сьогодні дуже цінний для України, народ якої прагне поєднатися з Європою. На жаль, кліка на чолі з Президентом Януковичем, заважає і комплікує цей прогрес інтеграції. Ця корупційна сучасна влада в Україні ділить і маніпулює суспільством, щоб викликати внутрішній заколот і дестабілізувати взаємини на міжнародній арені. Останній злочинний мовний закон призводить до деградації Української держави, бо в оцінці діючого прем'єр-міністра М. Азарова цей закон звучить так: "Язиковое рішеніє в Україне йдьот правельним путьом…" хіба тільки для нього і таким як він, цей "путь" на догоду. Адже ж Азаров при своїй тупості протягом пів століття не спромігся вивчити державну мову і калічить її, компрометує нашу державу на сусідському "язику" на різних міжнародних зустрічах.

У зв'язку з тим, реалії української політики під сучасну пору не дають повних підстав говорити про її відвертий демократичний розвиток. Утиски свободи слова, наростання кризових явищ у судівництві, економіці, політичні переслідування опозиції не можуть гарантувати Україні об'єктивного трактування з боку ЄС. Тільки цьогорічні жовтневі вибори до ВР України можуть давати надію позбутися тих злочинних сил, які дорвалися до влади, провадять диверсію заради власного збагачення й наживи. Ми вдячні полякам, які надалі намагаються нам допомогти вийти з цієї злочинної спіралі, в якій Україна перебуває в останньому періоді.

Нижанківське – Мальховицьке унікальне свято Дружби на кордоні єднає і становить велику подію в духовному вимірі для обох наших народів. Тимчасовий прикордонний перехід для громадян двох суверенних держав України і Польщі урочисто було відкрито о 10-й ранку 8 вересня ц.р. І по одному і по другому боці кордону при дорозі були розміщені різні крамнички з харчами, напоями і пам'ятками. Можна було покуштувати смаколики польсько-української кухні, узяти участь у ярмарках, забавах та інших атракціях. Серед яких були велосипедні рейди до Саліни біля Дрогобича. (Варто пригадати, що в Саліні є братська україно-польська могила. Енкаведисти у червні 1941 року в ямах колишніх шахт та урвищ усмертнили понад 3600 осіб, головно дітей). Крім того, на зустрічі відбувалися змагання відбиванки та різні молодіжні, дитячі ігри і забави. На мене велике враження справили повітряні кольорові кульки, які випускали цілими в'язанками. Вони довго кружляли над околицями і зникали на висотах небосхилу. Однак неперевершені враження викликали також концерти польських та українських колективів і провідних зірок естради. Надовго запам'ятається грандіозний виступ Івана Поповича, Мар'яна Шуневича та Євгена Федорчинка, Гарцерського духового оркестру з Перемишля, а також гурту Козак – Систем, відомі під назвою "Гайдамаки" та інші. На завершення першого дня відбулася польсько-українська дискотека, на якій молодь забавлялася до 23 години ночі.

Наступного дня 9 вересня вже о 10-й ранку з одної і другої сторони прийшло чимало людей. Цей рух значно посилився десь близько 13-ї години, і тому найбільше присутніх було після обіду. О 14-й годині екуменічну спільну молитву виголосили духовні отці обох віросповідань, на якій не забракло теплих промов християнського єднання. Після екуменічної молитви виступали світські представники української та польської влади з вітаннями та короткими промовами. А відтак сцену заповнювали один за одним з обох сторін численні мистецькі колективи. Кульмінаційним виступом, особливо для молоді, був виступ колективу світової зірки Руслани зі своїми "дикими танцями" і поривними народними піснями в ритмі молодіжної музики. Звичайно, не можна поминути таких прекрасних виступів, як Орфей, Оратанія та ДеСенс зі Львова та Механічний Апельсин з Дрогобича, та інших. Мистецькі виступи колективів і солістів не тільки українських, а й польських, а також виголошені цінні промови і вітання заслуговують на нашу увагу. Але на завершення цієї розповіді постає питання, чи взагалі варто організовувати такі свята-фестини на кордоні, бо, без сумніву, такі імпрези не лише потребують копітких старань, а також і коштів немалих, щоб такого роду дійства зреалізувати. На мою думку, така імпреза себе не лише виправдовує, вона становить міст єднання і надає цьому мостові високу цінність. Такі імпрези, – це символічний стукіт серцем і душею до дверей Європи, може, нарешті наш голос почують ті, від кого залежить, щоб Україна стала врешті-решт на шлях цивілізації. Від усього серця бажаємо того всім чесним полякам і всім чесним українцям, щоб вибори до ВР України визволили нас від темряви зла і наблизили наш народ до європейської цивілізації. Такі дружні зустрічі нас гуртують, дають снагу долати труднощі, а найголовніше – вселяють надію, що невдовзі над українською землею засяє сонце і в кожній оселі запанує злагода і добробут.

Ярослав СТЕХ

 ШКОЛА РІДНА

НАШІ ДІТИ – МАЙБУТНЄ НАШОЇ УКРАЇНИ

Наша україномовна школа №3 І-ІІІ ступеня в місті Щолкіне АР Крим відкрилася наполегливими турботами щирих українців і голови Ленінського району Анатолія Павловича Грищенка, тепер він в опалі. Тимчасово розмістилися на другому поверсі школи №1, і вже 15 років наша україномовна школа перебуває в полоні російськомовної школи №1. Є вільне крило школи №1, куди обіцяли перевести нашу школу, однак уже 15 років свої обіцянки не виконують. Немає коштів для ремонту вільного крила, зате для російськомовних шкіл кошти знаходяться: побудували в смт Леніне ліцей на 600 місць – навчається 300 учнів. Але наш дружний колектив учителів, батьків рік у рік набирається досвіду виживати в таких складних умовах. Закінчився 2012 рік навчання, і ми дуже раді, що наші тринадцять учнів з 16-ти вступили до вищих навчальних закладів на бюджетній основі. Учениця О.Аладько стала студенткою Києво-Могилянської академії, І.Сучкова навчатиметься у столичній Академії муніципального управління. Наші діти здобуватимуть освіту в Івано-Франківську, Умані, Одесі, Херсоні, Донецьку, Керчі, Севастополі і вони будуть українцями, а не хохлами. Воістину кажуть у народі: "Яка хата – такий тин, який батько – такий син". Україна в занепаді і її треба розбудовувати з нуля, а для цього треба мати здібних фахівців у всіх галузях. Ми, українці, зобов'язані, незалежно від місця проживання, виховувати своїх дітей патріотами нашої держави, шанувати наш гімн, прапор, мову – без цього не буває держави.

Державна мова повинна бути основою держави. Немає української мови – немає і нашої Держави.

Слава Україні! І слава нашому педагогічному колективу україномовної школи №3 І-ІІІ ступеня, який постійно посідає по Криму призові місця з виховання україномовних дітей. І складаємо подяку класному керівникові Нелі Альбінівні Шагановій, – це її клас здобув такий високий бал з успішного навчання і вступу до ВНЗ на бюджетній основі.

Від батьківського комітету школи №3
Григорій ЯЛОВИЙ,
голова КУНу м. Щолкіне АР Крим

 СКОРБОТА

НА ОДНОГО ВОЯКА СТАЛО МЕНШЕ...

14 вересня 2012 року, на превеликий жаль, нас залишив і пішов у засвіти легендарний вояк Української Повстанської Армії **Василь Іванович Гурей**, мешканець мальовничого прикарпатського села Тюдів Косівського району, Івано-Франківської області... Перестало битися серце щирого патріота України, справжнього Бандерівця, який все своє життя поклав на вівтар здобуття незалежності нашої Держави!

Дякую Господові, що дарував мені можливість познайомитися з Василем Івановичем та кілька разів спілкуватися з ним, чути його розповіді про минуле, про часи Визвольних Змагань проти радянських і німецьких окупантів! Я дуже пишаюся знайомством з шановним Василем Івановичем!

Хай земля йому буде пером! Царство йому небесне та вічна пам'ять!!!

Від щирого серця хочу висловити свої співчуття і підтримку рідним та близьким Василя Івановича!!!

Алім ПАВЛЕНКО,
заступник голови Солом'янської РО
Конгресу Українських Націоналістів міста Києва

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9